

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.20.0069.N

S.V.H.,

eiser,

vertegenwoordigd door mr. Beatrix Vanlerberghe, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 2000 Antwerpen, Amerikalei 187/302, waar de eiser woonplaats kiest,

tegen

RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, openbare instelling, met zetel te 1060 Sint-Gillis, Victor Hortaplein 11, ingeschreven bij de KBO onder het nummer 0206.731.645,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. Geoffroy de Foestraets, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1000 Brussel, Dalstraat 67, waar de verweerder woonplaats kiest.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Antwerpen, afdeling Antwerpen, van 28 juli 2020.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft op 8 september 2023 een schriftelijke conclusie neergelegd.

Raadsheer Ilse Couwenberg heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiser voert in zijn verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF***Beoordeling******Eerste onderdeel***

1. Artikel 13.4 van de Verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels (hierna Verordening (EG) nr. 883/2004) bepaalt dat op degene die werkzaam is als ambtenaar in een lidstaat en al dan niet in loondienst een werkzaamheid verricht in een of meer andere lidstaten de wetgeving van toepassing is van de lidstaat waaronder de dienst ressorteert waarbij hij werkzaam is.
2. Artikel 14.5^{ter} Verordening (EG) nr. 987/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 tot vaststelling van de wijze van toepassing van Verordening nr. 883/2004 (hierna Verordening (EG) nr. 987/2009) bepaalt dat marginale werkzaamheden buiten beschouwing worden gelaten voor de vaststelling van de toepasselijke wetgeving op grond van artikel 13 Verordening (EG) nr. 883/2004.
3. Hieruit volgt dat bij het vaststellen van de nationale socialezekerheidswetgeving die krachtens artikel 13.4 Verordening (EG) nr. 883/2004 van toepassing

is op een persoon die werkzaam is als ambtenaar in een lidstaat en al dan niet in loondienst een werkzaamheid verricht in een of meer andere lidstaten, rekening moet worden gehouden met de vereisten van artikel 14.5^{ter} Verordening (EG) nr. 987/2009.

Bijgevolg moet, indien de prestaties die een persoon als ambtenaar verricht in een lidstaat van marginale aard zijn en die persoon tevens al dan niet in loondienst een werkzaamheid verricht in een of meer andere lidstaten, de marginale activiteit buiten beschouwing worden gelaten om te bepalen onder welke nationale socialezekerheidswetgeving de betrokken persoon ressorteert.

4. De appelrechters stellen vast en oordelen dat:

- de eiser gedeeltelijk onder de socialezekerheidsregeling voor ambtenaren valt en hierdoor als gelijkgestelde ambtenaar moet worden beschouwd in de zin van artikel 13.4 Verordening (EG) nr. 883/2004;
- de verweerder terecht verwijst naar de Praktische Gids over de toepasselijke wetgeving waarin onder deel II met betrekking tot de uitoefening van werkzaamheden in twee of meer lidstaten is af te leiden dat de situatie met marginale activiteiten niet speelt bij de toepassing van voormeld artikel 13.4, maar wel bij de werkzaamheden verricht in loondienst en / of zelfstandigen;
- uit de formulering van artikel 13.4 Verordening (EG) nr. 883/2004 volgt dat de betrokken persoon-ambtenaar uitsluitend met de lidstaat waarmee hij is verbonden een band onderhoudt;
- deze band vermijdt dat hij onder de kwalificatie valt van een sociale zekerheidswetgeving van de lidstaat naar wiens grondgebied hij is uitgezonden;
- de eiser als ambtenaar of hiermee gelijkgestelde onderworpen is aan de Belgische sociale zekerheid en de uitzonderingsbepaling bij marginale activiteiten niet telt, ook al zou de RSZ-onderwerping hierdoor verschillende malen moeten wijzigen.

5. De appelrechters die aldus oordelen dat artikel 14.5^{ter} Verordening (EG) nr. 987/2009 niet van toepassing is op artikel 13.4 Verordening (EG) nr. 883/2004, waardoor de eiser, tewerkgesteld als gelijkgestelde ambtenaar in de zin van de Belgische socialezekerheidswetgeving, ook wanneer de prestaties die hij verricht

als ambtenaar slechts marginaal zijn aan de Belgische socialezekerheidswet moet worden onderworpen, verantwoorden deze beslissing niet naar recht.

Het onderdeel is gegrond.

Tweede onderdeel

Ontvankelijkheid

6. De verweerder voert een grond van niet-ontvankelijkheid aan: het onderdeel heeft geen belang omdat het opkomt tegen een ten overvloede gegeven reden.

7. Door het aannemen van de grieven uit het eerste onderdeel zijn de redenen waarop het tweede onderdeel kritiek uitoefent, niet langer overtuigend.

De grond van niet-ontvankelijkheid moet worden verworpen.

Gegrontheid

8. Zoals uiteengezet in het antwoord op het eerste onderdeel, volgt uit de artikelen 13.4 Verordening (EG) nr. 883/2004 en 14.5ter Verordening (EG) nr. 987/2009 dat, indien de prestaties die een persoon als ambtenaar verricht in een lidstaat van marginale aard zijn en die persoon tevens al dan niet in loondienst een werkzaamheid verricht in een of meer andere lidstaten, de marginale activiteit buiten beschouwing moet worden gelaten om te bepalen onder welke nationale socialezekerheidswetgeving de betrokken persoon ressorteert.

9. Of de werkzaamheden die een persoon als ambtenaar verricht in een lidstaat al dan niet van marginale aard zijn, wordt enkel beoordeeld aan de hand van deze prestaties en niet op basis van alle werkzaamheden, met inbegrip van de prestaties in loondienst en als zelfstandige, die hij in die lidstaat verricht.

10. De appelrechters stellen vast en oordelen dat:

- zelfs indien artikel 14.5ter Verordening (EG) nr. 987/2009 op het statuut van ambtenaar of hiermee gelijkgestelde toepasselijk zou zijn, de eiser nog niet kan aantonen dat zijn tewerkstelling in België minder dan 5 pct. van zijn arbeidstijd uitmaakt of minder dan 5 pct. van zijn totale loon;

- uit de Dimona-fiche blijkt dat de eiser voor andere Belgische werkgevers prestaties heeft geleverd;
- hij daarenboven heeft verklaard activiteiten als zelfstandige te hebben uitgevoerd;
- het overzicht van prestaties bij Artesis Plantijn Hogeschool Antwerpen, als gelijkgestelde ambtenaar, aldus onvoldoende is om de marginaliteit in het licht van de Verordening (EG) nr. 987/2009 te kunnen beoordelen.

11. De appelrechters die aldus te kennen geven dat de beoordeling of de werkzaamheden die een persoon als ambtenaar verricht in een lidstaat al dan niet van marginale aard zijn, gebeurt op basis van alle werkzaamheden die deze persoon heeft verricht in deze lidstaat, verantwoorden hun beslissing niet naar recht.

Het onderdeel is gegrond.

(...)

Kosten

Overeenkomstig artikel 1017, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek dient de verweerder te worden veroordeeld tot de kosten.

Dictum

Het Hof,

Vernietigt het bestreden arrest behalve in zoverre dit het hoger beroep ontvanke-lijk verklaart.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeel-
telijk vernietigde arrest.

Veroordeelt de verweerder tot de kosten.

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het arbeidshof te Gent.

Bepaalt de kosten voor de eiser op 448,89 euro en op de som van 24 euro ten gun-
ste van het Begrotingsfonds tot juridische tweedelijsbijstand.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit sectievoorzitter Christian Storck, als voorzitter, de sectievoorzitters Koen Mestdagh en Mireille Delange, en de raadsheren Eric de Formanoir en Ilse Couwenberg, en in openbare rechtszitting van 2 oktober 2023 uitgesproken door sectievoorzitter Christian Storck, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Mike Van Beneden.

M. Van Beneden

I. Couwenberg

E. de Formanoir

M. Delange

K. Mestdagh

Chr. Storck

VOORZIENING IN CASSATIE

VOOR: de heer **V.H.S.**,

eiser tot cassatie,

bijgestaan en vertegenwoordigd door ondergetekende advocaat bij het Hof van Cassatie Beatrix Vanlerberghe, kantoor houdende te 2000 Antwerpen, Amerikalei 187/302, bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan,

TEGEN: de **RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID**, openbare instelling, opgericht bij Besluitwet van 28 december 1944, met zetel te 1060 Brussel, Victor Hortaplein 11,

verweerder in cassatie,

*

*

*

Aan Mevrouw de Eerste Voorzitter en de Heer Voorzitter van het Hof van Cassatie,

Aan de Dames en Heren Raadsheren in het Hof van Cassatie,

Hooggeachte Heren en Dames,

Eiser heeft de eer het arrest aan Uw beoordeling te onderwerpen dat op 28 juli 2020 op tegenspraak tussen partijen door Kamer 9 van het arbeidshof Antwerpen, afdeling Antwerpen werd gewezen (A.R. nr. 2019/AA/141).

FEITEN EN PROCEDUREVOORGAANDEN

1. Eiser trad op 1 maart 2012 in dienst van L' Etablissement Public "Salle de Concerts Grande-Duchesse Joséphine Charlotte", gevestigd in het Groot Hertogdom Luxemburg, krachtens een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd.

Vanaf 5 oktober 2015 trad eiser eveneens in dienst als gastprofessor bij de Artesis Plantijn Hogeschool Antwerpen op grond van verschillende deeltijdse arbeidsovereenkomsten van bepaalde duur in de periode van 5 oktober 2015 tot 16 juni 2017. Van 28 tot 30 november 2015 was eiser verbonden met de VZW Kunsthuis Opera Vlaanderen Ballet Vlaanderen en op 26 november 2016 werkte hij voor het Orchestre national de Belgique. Eiser voerde naar eigen zeggen sinds 8 januari 2016 nog occasioneel opdrachten uit als zelfstandige.

Bij beslissing van 13 juni 2017 deelde verweerder aan eiser mee dat de Belgische socialezekerheidswetgeving op eiser van toepassing was sinds 5 oktober 2015 en dat eisers aansluiting bij de sociale zekerheid van het Groothertogdom Luxemburg retroactief werd stopgezet met ingang van 4 oktober 2015.

2. Bij verzoekschrift van 15 september 2017 tekende eiser beroep aan bij de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Mechelen.

3. Bij vonnis van 6 maart 2019 verklaarde de arbeidsrechtbank eisers vordering gegrond. De arbeidsrechtbank vernietigde verweerders beslissing.

4. Op 15 april 2019 stelde verweerder hoger beroep in tegen dit vonnis.

Bij arrest van 28 juli 2020 verklaart het arbeidshof Antwerpen, afdeling Antwerpen, verweerders hoger beroep gedeeltelijk gegrond en, opnieuw wijzend, eisers vordering ongegrond.

De appelrechters bevestigen de bestreden beslissing van verweerder van 13 juni 2017.

Tegen dit arrest komt eiser op met het volgende middel tot cassatie.

ENIG MIDDEL TOT CASSATIE

Geschonden wetsbepalingen

- artikelen 45, 48, 263 en 288 van het Verdrag van 25 maart 1957 betreffende de werking van de Europese Unie, goedgekeurd bij wet van 23 maart 2011 (hierna VWEU);
- artikelen 1, lid 1, d), 11, 13, lid 1 en lid 4, 16 en 89 van Verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels (art. 13, zoals gewijzigd bij verordening (EU) nr. 465/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2012 (hierna Verordening 883/2004);
- artikel 14, lid 5ter van Verordening (EG) n r. 987/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 tot vaststelling van de wijze van toepassing van Verordening (EG) nr. 883/2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels (hierna Verordening 987/2009);
- artikel 3 van Verordening (EU) nr. 465/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2012 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 883/2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels en Verordening (EG) nr. 987/2009 tot vaststelling van de wijze van toepassing van Verordening (EG) nr. 883/2004 (hierna Verordening 465/2012);
- artikel 159 van de Grondwet;
- artikelen 1315, 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek;
- artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek;
- het algemene rechtsbeginsel inzake de taak van de rechter.

Aangevochten beslissing

Het arbeidshof verklaart verweerders hoger beroep gedeeltelijk gegrond en vernietigt het vonnis van 6 maart 2019 van de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Mechelen.

Opnieuw rechtsprekend verklaart het arbeidshof eisers vordering ongegrond en bevestigt het arbeidshof verweerders beslissing van 13 juni 2017.

Het arbeidshof beslist aldus op volgende gronden (p.6-14 van het bestreden arrest):

“4.1. Wettelijke bepalingen

Op personen die in twee of meer lidstaten plegen te werken zijn bijzondere regels van toepassing.

[...]

Art. 13 van de EG-Verordening aangaande het verrichten van werkzaamheden in twee of meer lidstaten bepaalt:

“1. Op degene die in twee of meer lidstaten werkzaamheden in loondienst pleegt te verrichten, is van toepassing:

[...]

b) indien hij niet een substantieel gedeelte van zijn werkzaamheden verricht in de lidstaat waar hij woont;

i) de wetgeving van de lidstaat waar de zetel of het domicilie van de onderneming of de werkgever zich bevindt, indien hij in dienst is van één onderneming of werkgever, of

[...]

4.Op degene die werkzaam is als ambtenaar in een lidstaat en al dan niet in loondienst een werkzaamheid verricht in een of meer andere lidstaten is de wetgeving van toepassing van de lidstaat waaronder de dienst ressorteert waarbij hij werkzaam is.

[...]

4.2. [Eiser] was op het vlak van de Belgische sociale zekerheid een gelijkgestelde ambtenaar

[...]

Kortom, in onderhavig dossier dient het begrip ‘ambtenaar of daarmee gelijkgestelde’ van de verordening ingevuld te worden door de Belgisch sociale zekerheidsreglementering.

Personen die een arbeidsovereenkomst met een onderwijsinstelling hebben afgesloten, vallen dus enkel aangaande deze welbepaalde rechtstakken onder de sociale zekerheid van werknemers. [...]

Anders is het gesteld aangaande de domeinen arbeidsongevallen, beroepsziekten en jaarlijkse vakantie: met betrekking tot deze domeinen res-

sorteren contractuele overheidspersoneelsleden evenwel niet onder de sociale zekerheid voor werknemers, maar vallen zij onder een aparte regeling voor het overheidspersoneel.

Concluderend kan dus gesteld worden dat contractueel overheidspersoneel in België gedeeltelijk onder toepassing valt van de algemene socialezekerheidsregeling voor werknemers en gedeeltelijk onder een bijzondere regeling voor ambtenaren, hetgeen [verweerder] terecht doet besluiten dat [eiser] als een gelijkgestelde ambtenaar moet worden beschouwd en wel op grond van de volgende overweging.

De categorie van overheidspersoneelsleden die met een arbeidsovereenkomst zijn tewerkgesteld zou conform het basisopzet van de RSZ-wet onder alle sectoren van de sociale zekerheid voor werknemers ressorteren. Door voor deze categorie van overheidspersoneelsleden gebruik te maken van de mogelijkheid om de toepassing van de RSZ-wet te beperken tot bepaalde sectoren (artikel 9, § 2, Uitvoeringsbesluit RSZ-wet) heeft de wetgever duidelijk de bedoeling gehad om het overheidspersoneel met een arbeidsovereenkomst naar een zelfde niveau van bescherming te buiten als de ambtenaren in (tijdelijk) statutair dienstverband. Om die reden kan een werknemer in dienst van de overheid op socialezekerheidsvlak als een met een ambtenaar gelijkgestelde worden beschouwd in de zin van artikel 13, lid 2, d) van de verordening 1408/71, thans omgebogen in de EG-Verordening [...].

[...]

Gelet op het bovenstaande is het arbeidshof van oordeel dat [eiser] volgens het Belgische socialezekerheidsrecht als een met een ambtenaar gelijkgestelde moet worden beschouwd.

4.3. [Eiser] valt gedeeltelijk onder de sociale zekerheidsregeling voor ambtenaren en dient hierdoor als gelijkgestelde ambtenaar te worden beschouwd in de zin van artikel 13, 4de lid EG-Verordening

-De gedeeltelijke onderwerping verhindert niet dat in dit geval ook toepassing kan worden gemaakt van artikel 13, 4de lid van de EG-Verordening.

Het Hof van Justitie heeft immers in hoger vermeld arrest van 9 december 2010 bepaald dat een persoon niet buiten de werkingssfeer van art. 13, lid 2, sub d van de verordening 1408/72 (die een gelijkaardige inhoud heeft als art. 13,4^{de} lid van de EU-Verordening die de verordening 1408/72 op-

volgt) valt “alleen omdat in de lidstaat op wiens grondgebied de overheidsdienst die hem tewerkstelt, is gelegen, slechts gedeeltelijk is onderworpen aan de socialezekerheidsregeling voor ambtenaren”.

-Gelet op bovenstaande overwegingen antwoordt het arbeidshof bevestigend op de vraag of ook het statuut van [eiser] moet worden onderworpen aan artikel 13, 4de lid EG-Verordening.

De administratieve beslissing van [verweerder] is een terechte beslissing. Het hoger beroep is in die mate gegrond.

4.4 Geen toepasselijke uitzonderingsbepalingen omtrent marginale activiteiten noch aangetoond

-[Eiser] is van mening dat zijn onderwerping aan de Belgische sociale zekerheid op basis van de tewerkstelling als gastprofessor leidt tot een onbillijke en onwerkbare situatie nu het slechts om marginale activiteiten zou zijn gegaan.

[Eiser] verwijst dienaangaande naar de richtlijnen van de Europese Commissie met betrekking tot de gelijktijdige tewerkstelling op het grondgebied van meerdere lidstaten waarin het volgende is te lezen: “Om uit te maken of de aanwijsregels bij gelijktijdige werkzaamheden die hier toegelicht worden, van toepassing zijn, houdt men alleen rekening met prestaties in een lidstaat die ten minste 5% van het loon en/of de arbeidstijd van de werknemer uitmaken”. [...]

Hierdoor kan volgens [eiser] geen rekening worden gehouden met de beperkte tewerkstelling in de periode van

- 5 oktober 2015 tot en met 3 november 2015
- 18 december 2015 tot en met 15 juni 2016
- 19 september 2016 tot en met 1 december 2016.

Het arbeidshof oordeelt als volgt.

[Verweerder] verwijst terecht naar de Praktische Gids over de toepasselijke wetgeving in de Europese Unie (EU), de Europese Economische Ruimte (EER) en Zwitserland waarin onder deel II met betrekking tot de uitoefening van werkzaamheden in twee of meer lidstaten is af te leiden dat de situatie met marginale activiteiten niet speelt bij de toepassing van artikel 13, 4de lid van de EG-Verordening doch wel bij de werkzaamheden verricht in loondienst en/of zelfstandigen.

Uit de formulering van het artikel volgt dat de betrokken persoon-ambtenaar uitsluitend met de lidstaat waarmee hij is verbonden een band onderhoudt. Het is ook deze band die vermijdt dat hij onder de kwalificatie valt van een sociale zekerheidswetgeving van de lidstaat naar wiens grondgebied hij uitgezonden is.

Als ambtenaar of hiermee gelijkgestelde wordt [eiser] onderworpen aan de Belgische sociale zekerheid en geldt de uitzonderingsbepaling bij marginale activiteiten niet, ook al zou de RSZ-onderwerping hierdoor verschillende malen moeten wijzigen.

Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien deze uitzonderingsbepaling op het statuut van ambtenaar of hiermee gelijkgestelde zou toepasselijk zijn, [eiser] dan nog niet kan aantonen dat zijn tewerkstelling in België minder dan 5% van zijn arbeidstijd uitmaakt of minder dan 5% van zijn totale loon. Uit de Dimona-fiche blijkt dat [eiser] ook voor andere Belgische werkgevers prestaties heeft geleverd [...]. Daarenboven heeft hij ook verklaard activiteiten als zelfstandige te hebben uitgevoerd. Het overzicht van prestaties bij Artesis Plantijn Hogeschool Antwerpen is dan ook onvoldoende om de marginaliteit in het licht van de EG-Verordening te kunnen beoordelen.

-[Eiser] verwijst ten slotte tevergeefs naar de preambule bij de EG-Verordening om te stellen dat het in specifieke situaties, die een ander toepassingscriterium rechtvaardigen, nodig is om van de algemene regel af te wijken [...].

[...]

Een verzoek tot het sluiten van een overeenkomst op grond van artikel 16 moet op grond van artikel 18 EG- verordening, 987/2009 worden ingediend bij het bevoegde orgaan van de lidstaat waarvan de betrokkene toepassing van de wetgeving wenst. Deze lidstaat moet afwegen of ze de betrokken persoon wil verzekeren in het nationale zekerheidsstelsel en indien ja, een aanvraag indienen bij de andere lidstaat om de betrokken persoon vrij te stellen van een onderwerping aldaar.

Het arbeidshof stelt samen met [verweerder] evenwel vast dat [eiser] geen aanvraag heeft ingediend bij de bevoegde diensten [...].

4.5. Besluit

De tewerkstelling van [eiser] als deeltijds gastprofessor bij Artesis Plantijn Hogeschool Antwerpen moet als een tewerkstelling als gelijkgestelde ambtenaar in de zin van de Belgische socialezekerheidswetgeving worden beschouwd.

In toepassing van artikel 13.4 van de EG Verordening moet [eiser] onderworpen worden aan het Belgisch sociale zekerheidsstelsel. Dit leidt niet tot een onbillijke noch onwerkbaar situatie nu is voorzien dat de betrokken persoon-ambtenaar uitsluitend met de lidstaat waarmee hij is verbonden een band onderhoudt. Het is ook deze band die vermijdt dat hij onder de kwalificatie valt van een sociale zekerheidswetgeving van de lidstaat naar wiens grondgebied hij uitgezonden is.

Nu [eiser] geen vraag tot afwijking van deze algemene regeling heeft ingediend heeft [verweerder] een terechte beslissing genomen.

Het hoger beroep is gegrond.”

Grievens

Eerste onderdeel

Artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004 bepaalt dat op degene die werkzaam is als ambtenaar in een lidstaat van de Europese Unie en tevens al dan niet in loondienst een werkzaamheid verricht in een of meer andere lidstaten, de wetgeving van toepassing is van de lidstaat waaronder de overheidsdienst ressorteert waarbij hij werkzaam is. Overeenkomstig artikel 1, lid 1, d) van Verordening 883/2004 wordt onder „ambtenaar” verstaan de persoon die door de lidstaat waaronder de dienst waarbij hij werkzaam is, ressorteert, wordt beschouwd als ambtenaar of daarmee gelijkgestelde persoon.

De wijze van toepassing van deze verordening wordt vastgesteld bij een latere verordening (art. 89 Verordening 883/2004).

Artikel 14, lid 5ter van Verordening 987/2009, ingevoegd bij artikel 2, lid 2, b) van verordening 465/2012, bepaalt dat voor de vaststelling van de toepasselijke wetgeving op grond van artikel 13 van Verordening 883/2004 marginale werkzaamheden buiten beschouwing worden gelaten. Artikel 14, lid 5ter van Verordening 987/2009 maakt geen onderscheid tussen de verschillende leden van artikel 13 van Verordening 883/2004 en is bijgevolg ook toepasselijk op situaties die zijn bedoeld in artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004. Artikel 14, lid 5ter

maakt ook geen onderscheid, naargelang de marginale activiteiten worden verricht als ambtenaar dan wel in loondienst of als zelfstandige en is dus ook van toepassing op marginale werkzaamheden verricht in de hoedanigheid van ambtenaar in de zin van Verordening 883/2004.

Uit de artikelen 13, lid 4 van Verordening 883/2004 en 14, lid 5ter verordening 987/2009 volgt derhalve dat, ingeval de werkzaamheid die een persoon als ambtenaar verricht in een lidstaat, van marginale aard is en die persoon tevens al dan niet in loondienst een werkzaamheid verricht in een of meer andere lidstaten, de marginale activiteit als ambtenaar buiten beschouwing moet worden gelaten om te bepalen onder welke nationale socialezekerheidswetgeving de betrokken persoon ressorteert.

In zijn syntheseberoepsconclusie voerde eiser aan dat hij slechts marginale activiteiten heeft ontwikkeld in België en dat moet worden afgeweken van de algemene regel van artikel 13 van Verordening 883/2004, ingeval hij als ambtenaar zou moeten worden beschouwd voor zijn onderbroken deeltijdse tewerkstelling (p. 13-16 van eisers syntheseberoepsconclusie).

Het arbeidshof overweegt evenwel dat verweerder terecht verwijst naar de Praktische Gids over de toepasselijke wetgeving in de Europese Unie, de Europese Economische Ruimte en Zwitserland waaruit, naar het oordeel van de appelrechters, valt af te leiden dat de situatie met marginale activiteiten niet speelt bij de toepassing van artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004, en dat uit de bewoordingen van artikel 13, lid 4 volgt dat eiser ressorteert onder de Belgische sociale zekerheid vermits de uitzonderingsbepaling bij marginale activiteiten niet geldt (p. 12 van het bestreden arrest).

In zijn aanvullende en syntheseberoepsbesluiten verwijst verweerder inderdaad naar een passage op pagina 30 van de Praktische Gids over de toepasselijke wetgeving in de Europese Unie, de Europese Economische Ruimte en Zwitserland waarvan verweerder de bewoordingen citeert als volgt: *“Om misbruik van de regels die de toepasselijke wetgeving bepalen te voorkomen, wordt bij de vaststelling van de toepasselijke wetgeving op basis van artikel 13 verordening 883/2004 geen rekening gehouden met marginale activiteiten. Marginale activiteiten zijn permanente werkzaamheden die echter in termen van tijd en economische opbrengst verwaarloosbaar zijn. Voorgesteld wordt dat hierbij als indicatie geldt dat werkzaamheden die minder dan 5 % van de normale arbeidstijd van de werknemer en/of minder dan 5 % van zijn/haar totale loon uitmaken, moeten worden beschouwd als marginale werkzaamheden”* (p. 9 van verweerders aanvullende en syntheseberoepsbesluiten).

Voor zover de appelrechters oordelen dat daaruit valt af te leiden dat de situatie met marginale activiteiten niet speelt bij de toepassing van artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004, geven zij van de Praktische Gids een uitlegging die niet verenigbaar is met de zin, de draagwijdte en de bewoordingen ervan doordat zij aannemen dat dit stuk iets inhoudt dat er niet in voorkomt, met name doordat zij aannemen dat de Praktische Gids toelaat te besluiten dat de situatie met marginale activiteiten niet speelt bij de toepassing van artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004. De Praktische Gids maakt immers, net zoals artikel 14, lid 5ter van Verordening 987/2009 geen onderscheid tussen de verschillende hypothesen die worden geregeld bij artikel 13 van Verordening 883/2004, zodat uit de Praktische Gids niet kan worden afgeleid dat marginale activiteiten als ambtenaar wel in aanmerking moeten worden genomen bij de toepassing van artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004. De uitlegging die de appelrechters geven van de Praktische Gids is bijgevolg onverenigbaar met de betekenis van de bewoordingen van de Praktische Gids, zodat het arbeidshof de bewijskracht van de Praktische Gids miskent (schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek).

Door te oordelen dat uit de bewoordingen van artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004 volgt dat eiser ressorteert onder de Belgische sociale zekerheid en dat de uitzonderingsbepaling bij marginale activiteiten niet geldt, schendt het arbeidshof bovendien de andersluidende bepaling van artikel 14, lid 5ter van Verordening 987/2009, zoals gepreciseerd in de aanhef van het middel en miskent het arbeidshof het verbindend karakter en de rechtstreekse toepasselijkheid van artikel 14, lid 5ter van Verordening 987/2009 (schending van de artikelen 288 van het VWEU, 13, lid 4, en 89 van Verordening 883/2004, 14, lid 5ter van Verordening 987/2009 en 3 van Verordening 465/2012, zoals gepreciseerd in de aanhef van het middel).

De appelrechters verantwoorden hun beslissing dat eiser moet worden beschouwd als een met een ambtenaar gelijkgestelde persoon en dat eiser bijgevolg met toepassing van artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004 moet worden onderworpen aan de Belgische sociale zekerheid vanaf 5 oktober 2015, derhalve niet naar recht (schending van de artikelen 288 van het VWEU, 1, lid 1, d), 13, lid 4, en 89 van Verordening 883/2004 en 14, lid 5ter van Verordening 987/2009, zoals gepreciseerd in de aanhef van het middel).

Tweede onderdeel

Artikel 13, lid 1 van Verordening 883/2004 bepaalt hoe moet worden vastgesteld welke nationale socialezekerheidswetgeving van toepassing is op perso-

nen die werkzaamheden in loondienst plegen te verrichten in twee of meer lidstaten.

Artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004 bevat andere criteria voor de vaststelling van de toepasselijke nationale socialezekerheidswetgeving ingeval personen werkzaam zijn als ambtenaar in een lidstaat van de Europese Unie en tevens al dan niet in loondienst een werkzaamheid verrichten in een of meer andere lidstaten.

De artikelen 13, lid 1 en lid 4 van Verordening 883/2004 kunnen niet gelijktijdig op een gegeven situatie worden toegepast, vermits hun gelijktijdige toepassing ertoe kan leiden dat personen ressorteren onder de wetgeving van verschillende lidstaten tegelijk. Dat is in strijd met de algemene regel van artikel 11 van Verordening 883/2004 dat degenen op wie deze verordening van toepassing is, slechts aan de wetgeving van één lidstaat zijn onderworpen.

Artikel 14, lid 5ter van Verordening 987/2009 bepaalt dat voor de vaststelling van de toepasselijke wetgeving op grond van artikel 13 van Verordening 883/2004 marginale werkzaamheden buiten beschouwing worden gelaten.

Uit de artikelen 13, lid 1 en lid 4 van Verordening 883/2004 en 14, lid 5ter van Verordening 987/2009 volgt derhalve dat de toepasselijke nationale wetgeving moet worden bepaald met toepassing van artikel 13, lid 1 van Verordening 883/2004, ingeval een persoon werkzaamheden in loondienst verricht in twee of meer lidstaten en, in een van die beide lidstaten marginale werkzaamheden als ambtenaar verricht. De marginale werkzaamheden als ambtenaar moeten dan immers met toepassing van artikel 14, lid 5ter van Verordening 987/2009 buiten beschouwing worden gelaten, zodat de toepasselijke nationale wetgeving dan niet overeenkomstig artikel 13, lid 4, maar overeenkomstig artikel 13, lid 1 moet worden bepaald.

In zijn syntheseberoepsconclusie voerde eiser aan dat zijn activiteit in dienst van de Artesis Plantijn Hogeschool Antwerpen slechts een marginale activiteit is en hij bijgevolg niet onder de Belgische sociale zekerheid, maar onder de sociale zekerheid van het Groot Hertogdom Luxemburg ressorteert (p. 13-16 van eisers syntheseberoepsconclusie).

Het arbeidshof overweegt evenwel dat, zelfs indien de regel waarbij marginale activiteiten buiten beschouwing worden gelaten, van toepassing zou zijn op het statuut van ambtenaar of hiermee gelijkgestelde, eiser nog niet kan aantonen dat zijn tewerkstelling in België minder dan 5% van zijn arbeidstijd uitmaakt of minder dan 5% van zijn totale loon, op de grond dat uit de Dimona-fiche blijkt

dat eiser ook voor andere Belgische werkgevers prestaties heeft geleverd en dat eiser verklaart ook activiteiten als zelfstandige te hebben uitgevoerd. Het arbeidshof beslist op die gronden dat het overzicht van prestaties bij Artesis Plantijn Hogeschool Antwerpen onvoldoende is om de marginaliteit in het licht van Verordening 883/2004 te kunnen beoordelen (p. 12 van het bestreden arrest).

Door te oordelen dat het niet volstaat dat het marginaal karakter van eisers activiteit niet alleen op basis van de activiteit voor Artesis Plantijn Hogeschool Antwerpen, maar op basis van alle activiteiten van eiser in België samen moet worden beoordeeld, schendt het arbeidshof artikel 14, lid 5ter van Verordening 987/2009, zoals gepreciseerd in de aanhef van het middel. Door op die grond te bepalen dat eiser moet worden beschouwd als een met een ambtenaar gelijkgestelde persoon en dat eiser bijgevolg met toepassing van artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004 ressorteert onder de Belgische sociale zekerheid, schendt het arbeidshof de artikelen 1, lid 1, d), 11 en 13, lid 1 en lid 4 van verordening 883/2004 en 14, lid 5ter van Verordening 987/2009, zoals gepreciseerd in de aanhef van het middel, waaruit volgt dat de toepasselijke nationale wetgeving in het voorliggende geval niet overeenkomstig artikel 13, lid 4, maar overeenkomstig artikel 13, lid 1 van Verordening 883/2004 moet worden bepaald.

Het komt bovendien toe aan verweerder die de onderwerping van eiser aan de Belgische sociale zekerheid vordert, te bewijzen dat eisers activiteit in België meer is dan een marginale activiteit. Door te oordelen dat eiser niet kan aantonen dat zijn tewerkstelling in België minder dan 5% van zijn arbeidstijd uitmaakt of minder dan 5% van zijn totale loon, op de grond dat het overzicht van prestaties bij Artesis Plantijn Hogeschool Antwerpen onvoldoende is om de marginaliteit in het licht van Verordening 883/2004 te kunnen beoordelen en door op grond van die overweging te beslissen dat verweerder terecht oordeelt dat eiser onder de toepassing valt van de Belgische sociale zekerheid, doet het arbeidshof de bewijslast en het bewijsrisico bovendien ten onrechte berusten op eiser (schending van de artikelen 1315 van het Burgerlijk Wetboek en 870 van het Gerechtelijk Wetboek).

Het arbeidshof stelt vast dat eiser een overzicht van zijn prestaties bij Artesis Plantijn Hogeschool Antwerpen geeft en dat verweerder de Dimona-fiche overlegt. De appelrechters beslissen dat verweerder terecht oordeelt dat eiser ressorteert onder de Belgische sociale zekerheid zonder na te gaan of de prestaties van eiser zoals die blijken uit eisers overzicht en uit de Dimona-fiche, al dan niet kunnen worden gekwalificeerd als marginale prestaties. Het arbeidshof onderzoekt aldus niet zelf, zoals de appelrechters hadden moeten doen, de juridische aard van de door eiser aangevoerde feiten en handelingen (schending van het algemene rechtsbeginsel inzake de taak van de rechter).

De appelrechters verantwoorden hun beslissing dat eiser moet worden beschouwd als een met een ambtenaar gelijkgestelde persoon en dat eiser met toepassing van artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004 moet worden onderworpen aan de Belgische sociale zekerheid voor de periode vanaf 5 oktober 2015, bijgevolg niet naar recht (schending van de artikelen 1, lid 1, d) en 13, lid 1 en lid 4 van Verordening 883/2004 en 14, lid 5 van , d) Verordening 987/2009, zoals gepreciseerd in de aanhef van het middel).

Derde onderdeel

Artikel 13, lid 1 van Verordening 883/2004 bepaalt:

“Op degene die in twee of meer lidstaten werkzaamheden in loondienst pleegt te verrichten, is van toepassing:

***a)** de wetgeving van de lidstaat waar hij woont, indien hij aldaar een substantieel gedeelte van zijn werkzaamheden verricht, of*

***b)** indien hij niet een substantieel gedeelte van zijn werkzaamheden verricht in de lidstaat waar hij woont:*

***i)** de wetgeving van de lidstaat waar de zetel of het domicilie van de onderneming of de werkgever zich bevindt, indien hij in dienst is van één onderneming of werkgever, of*

***ii)** de wetgeving van de lidstaat waar de zetel of het domicilie van de ondernemingen of de werkgevers zich bevindt, indien hij in dienst is van twee of meer ondernemingen of werkgevers die hun zetel of domicilie hebben in slechts één lidstaat hebben, of*

***iii)** de wetgeving van de lidstaat waar de zetel of het domicilie van de onderneming of de werkgever zich bevindt, niet zijnde de lidstaat waar hij woont, indien hij in dienst is van twee of meer ondernemingen of werkgevers die hun zetel of domicilie hebben in twee lidstaten, waarvan één de lidstaat is waar de betrokkene woont, of*

***iv)** de wetgeving van de lidstaat waar hij woont, indien hij in dienst is van twee of meer ondernemingen of werkgevers, waarvan ten minste twee hun zetel of domicilie in verschillende lidstaten hebben, niet zijnde de lidstaat waar de betrokkene woont.*

Uit die verordeningsbepaling volgt dat de persoon die in twee of meer lidstaten werkzaamheden in loondienst pleegt te verrichten, slechts ressorteert onder de sociale zekerheid van de lidstaat waar hij woont, ingeval hij een substantieel gedeelte van zijn werkzaamheden verricht in die lidstaat (art. 13, lid 1, a) Veror-

dening 883/2004) of , ingeval hij in dienst is van twee of meer ondernemingen of werkgevers, waarvan ten minste twee hun zetel of domicilie in verschillende lidstaten hebben, niet zijnde de lidstaat waar de betrokkene woont (art. 13, lid 1, b), iv) Verordening 883/2004).

Uit die verordeningsbepaling volgt tevens dat de persoon die in twee of meer lidstaten werkzaamheden in loondienst pleegt te verrichten, maar geen substantieel gedeelte van zijn werkzaamheden verricht in het land waar hij woont, onder de toepassing valt van de wetgeving van de lidstaat waar de zetel of het domicilie van de onderneming of de werkgever zich bevindt, niet zijnde de lidstaat waar hij woont, op voorwaarde dat hij in dienst is van twee of meer ondernemingen of werkgevers die hun zetel of domicilie hebben in twee lidstaten, waarvan één de lidstaat is waar de betrokkene woont (art. 13, lid 1, b), iii) Verordening 883/2004).

Het arbeidshof stelt vast dat eiser woont in Mechelen en voltijds arbeid verricht voor een in het Groot Hertogdom Luxemburg gevestigde werkgever en dat eiser een beperkte tewerkstelling heeft gehad bij de Artesis Plantijn Hogeschool Antwerpen in de periodes van 5 oktober 2015 tot en met 30 november 2015, van 18 december 2015 tot en met 15 juni 2016 en van 19 september 2016 tot en met 1 december 2016 en dat eiser ook voor andere Belgische werkgevers prestaties heeft verricht. Uit de vaststellingen van de appelrechters blijkt bijgevolg dat eiser in de desbetreffende periode in dienst is geweest van twee of meer ondernemingen of werkgevers die hun zetel of domicilie hebben in twee lidstaten, waarvan één, België, de lidstaat is waar eiser woont.

Uit artikel 13, lid 1 van Verordening 883/2004 volgt derhalve dat eiser ressorteert onder de Belgische sociale zekerheid, tenzij eiser niet een substantieel gedeelte van zijn werkzaamheden zou hebben verricht in België of tenzij eiser in dienst zou zijn van twee of meer ondernemingen of werkgevers, waarvan ten minste twee hun zetel of domicilie in verschillende lidstaten hebben, niet zijnde de lidstaat waar de betrokkene woont.

Het arbeidshof onderzoekt niet of eisers prestaties in België een substantieel gedeelte van zijn werkzaamheden uitmaakten en stelt dat ook niet vast. Voorts blijkt uit het bestreden arrest dat eiser alleen voor in België en het Groot Hertogdom Luxemburg gevestigde werkgevers heeft gewerkt en dat bijgevolg niet ten minste twee van zijn werkgevers waren gevestigd in twee andere lidstaten dan België. Voor zover het arbeidshof beslist dat eiser ressorteert onder de Belgische sociale zekerheid op de grond dat hij voor andere Belgische werkgevers prestaties heeft geleverd, schendt het arbeidshof derhalve artikel 13, lid 1 van Verordening 883/2004, zoals gepreciseerd in het middel.

De appelrechters verantwoorden hun beslissing dat eiser met toepassing van artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004 moet worden onderworpen aan de Belgische sociale zekerheid bijgevolg niet naar recht (schending van de artikelen 13, lid 1 en lid 4 van Verordening 883/2004 en 14, lid 5ter van Verordening 987/2009, zoals gepreciseerd in de aanhef van het middel).

Vierde onderdeel

Overeenkomstig artikel 45 van het VWEU is het verkeer van werknemers binnen de Unie vrij.

Het Europees Parlement en de Raad stellen naar luid van artikel 48 van het VWEU volgens de gewone wetgevingsprocedure de maatregelen vast die op het gebied van de sociale zekerheid noodzakelijk zijn voor de totstandkoming van het vrije verkeer van werknemers. Het Europees Parlement en de Raad moeten daartoe een stelsel invoeren waardoor het mogelijk is voor al dan niet in loondienst werkzame migrerende werknemers en hun rechthebbenden te waarborgen dat, met het oog op het verkrijgen en het behoud van het recht op uitkeringen alsmede voor de berekening daarvan, al die tijdvakken worden bijeengeteld welke door de verschillende nationale wetgevingen in aanmerking worden genomen en dat de uitkeringen aan personen die op het grondgebied van de lidstaten verblijven, zullen worden betaald.

Aan die verdragsbepaling wordt uitvoering gegeven door Verordening 883/2004 en Verordening 987/2009. Voor zover bepalingen van die verordeningen in strijd zouden zijn met de doelstellingen van de artikelen 45 en 48 van het VWEU zijn zij onwettig (art. 263 VWEU).

Het arbeidshof stelt vast dat eiser aanvoerde dat de toepasselijkheid van de Belgische sociale zekerheid op grond van eisers tewerkstelling als gastprofessor leidt tot een onbillijke en onwerkbare situatie, omdat het slechts gaat om marginale activiteiten (p. 11-12 van het bestreden arrest). Het arbeidshof verwerpt eisers argument met de overweging dat de band met de sociale zekerheid van de lidstaat waaronder de dienst ressorteert waarbij eiser werkzaam is als ambtenaar, vermijdt dat hij onder de kwalificatie valt van een socialezekerheidswetgeving van de lidstaat naar wiens grondgebied hij is uitgezonden en met de overweging dat de uitzonderingsbepaling bij marginale activiteiten niet geldt, ook al zou de RSZ-onderwerping daardoor verschillende malen moeten wijzigen (p. 12 van het bestreden arrest).

Het arbeidshof stelt tevens vast dat eiser, met verwijzing naar de preambule bij Verordening 883/2004, aanvoerde dat in specifieke situaties die een ander toepassingscriterium rechtvaardigen, het nodig is om af te wijken van de algemene aanwijzingsregel (p. 12 van het bestreden arrest). Het arbeidshof verwierpt eisers argument met de overweging dat eiser geen aanvraag tot toepassing van artikel 16 van Verordening 883/2004 heeft ingediend (p. 12 van het bestreden arrest).

Voor zover het arbeidshof de toepassing van artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004 gerechtvaardigd acht door de overweging dat die verordeningsbepaling vermijdt dat eiser ingeval van uitzending naar een andere lidstaat valt onder de toepassing van de wetgeving van die andere lidstaat, is het arrest niet naar recht verantwoord. Artikel 13, lid 4 is immers alleen van toepassing op gevallen waarin een persoon tegelijk als ambtenaar en als werknemer of zelfstandige werkzaam is. Die verordeningsbepaling dekt bijgevolg alleen gevallen van gelijktijdige tewerkstelling in meer dan één lidstaat en niet gevallen van uitzending van een sociaal verzekerde naar een andere lidstaat. Door op die grond te beslissen dat eiser ressorteert onder de Belgische sociale zekerheid, schendt het arbeidshof artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004, zoals gepreciseerd in de aanhef van het middel).

Hoewel het arbeidshof erkent dat het in aanmerking nemen van marginale activiteiten als ambtenaar kan leiden tot herhaaldelijke wijzigingen van de toepasselijkheid van de Belgische sociale zekerheid, beslist het arbeidshof dat in het voorliggende geval geen uitzondering op de bepaling van artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004 kan worden gemaakt, op de loutere grond dat eiser geen verzoek tot toepassing van artikel 16 van Verordening 883/2004 heeft ingediend.

Het arbeidshof verliest aldus uit het oog dat de opeenvolging van kortstondige perioden waarin de wetgeving van een lidstaat nu eens wel, dan weer niet van toepassing is op een grensoverschrijdende sociaal verzekerde, een hinderpaal vormt voor het vrij verkeer van werknemers en dat artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004 bijgevolg in strijd met de artikelen 45 en 48 van het VWEU en dus onwettig zou zijn, ingeval artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004 aldus zou moeten worden uitgelegd dat de wetgeving van de lidstaat waaronder de dienst ressorteert waarbij de betrokkene werkzaam is, telkens van toepassing wordt, als de betrokkene opnieuw een marginale en kortstondige activiteit in een andere lidstaat uitoefent.

Het arbeidshof dat beslist dat geen uitzondering op artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004 kan worden gemaakt op de loutere grond dat eiser geen verzoek tot toepassing van artikel 16 van Verordening 883/2004 heeft ingediend, verliest uit het oog dat artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004 in de door het

arbeidshof gegeven uitlegging ervan indruist tegen de artikelen 45 en 48 van het VWEU en bijgevolg onwettig is en niet mag worden toegepast (schending van de artikelen 45, 48 en 263 van het VWEU en 13, lid 4 van Verordening 883/2004, zoals gepreciseerd in de aanhef van het middel).

De appelrechters verantwoorden hun beslissing dat eiser met toepassing van artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004 moet worden onderworpen aan de Belgische sociale zekerheid bijgevolg niet naar recht (schending van de artikelen 13, lid 4 van Verordening 883/2004 en 14, lid 5ter van Verordening 987/2009, zoals gepreciseerd in de aanhef van het middel). Zij bevestigen bijgevolg verweerders beslissing dat eiser ressorteert onder de Belgische sociale zekerheid voor de periode vanaf 5 oktober 2015, ook niet naar recht (schending van de artikelen 159 van de gecoördineerde Grondwet, 45, 48 en 263 van het VWEU, zoals gepreciseerd in de aanhef van het middel).

Eiser verzoekt uw Hof, voor zover nodig, om de hierna geformuleerde prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

TOELICHTING BIJ HET ENIG MIDDEL

Het arbeidshof stelt vast dat eiser naar Belgisch recht, enerzijds, ressorteert onder het socialeverzekeringssysteem voor werknemers en, anders, onder de arbeidsongevallen- en beroepsziekteverzekering voor het overheidspersoneel. Het leidt, zoals uw Hof in zijn arrest van 17 oktober 2011, uit een arrest van het Hof van Justitie van 9 december 2010 af dat eiser moet worden beschouwd als een ambtenaar of met een ambtenaar gelijkgestelde in de zin van verordening 883/2004, ongeacht of eisers werkzaamheden als ambtenaar al dan niet een marginaal karakter vertonen.

Wat het eerste onderdeel van het middel betreft, merkt eiser op dat de arresten waaraan het arbeidshof refereert, evenwel betrekking hebben op de toepassing van artikel 13 van de voormalige Verordening 1408/71, de voorgangster van Verordening 883/2004. Het arbeidshof verliest evenwel uit het oog dat, anders dan inzake artikel 13 van Verordening 1408/71, bij de toepassing van artikel 13 van Verordening 883/2004 ook rekening moet worden gehouden met artikel 14, lid 5ter van Verordening 987/2009, dat bepaalt dat voor de vaststelling van de toepasselijke wetgeving op grond van artikel 13 van Verordening 883/2004 marginale werkzaamheden buiten beschouwing worden gelaten. Een dergelijke regel kwam niet voor in de voormalige Verordening 1408/71, noch in haar toepassingsverordening 574/72.

Het bestreden arrest waarin het arbeidshof weigert eisers activiteit in België als ambtenaar buiten beschouwing te laten, ook al zou het gaan om een marginale activiteit, is bijgevolg niet naar recht verantwoord. Het arbeidshof overweegt ter zake wel dat het marginale karakter van een activiteit wel moet worden in rekening gebracht bij gelijktijdige werkzaamheden als loondienst in verschillende lidstaten, maar niet bij gelijktijdige tewerkstelling als ambtenaar in de ene lidstaat en als loontrekkende in een of meer andere lidstaten. Het arrest berust dienaangaande op een verkeerde rechtsopvatting.

Zoals eiser uiteenzet met betrekking tot het eerste onderdeel van het middel, maakt artikel 14, lid 5ter van Verordening 987/2009 geen onderscheid naargelang van de in artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004 bedoelde hypothesen (zie R. Cornelissen, “Detachering en andere bijzondere regels die de toepasselijke socialezekerheidswetgeving aanwijzen” in H. Verschueren (ed.), *Detachering. Nieuwe ontwikkelingen in het Europees recht vanuit Belgisch en Nederlands perspectief*, Brugge, die Keure, 2019, 178 en 188-189). Dat wordt bevestigd in een arrest waarbij het Hof van Justitie oordeelt dat artikel 13, lid 3, van Verordening nr. 883/2004 aldus moet worden uitgelegd dat, met het oog op de vaststelling van de nationale wetgeving die op grond van die bepaling van toepassing is op een persoon die werkzaamheden in loondienst en werkzaamheden anders dan in loondienst pleegt te verrichten in verschillende lidstaten, rekening moet worden gehouden met de vereisten van artikel 14, lid 5ter (HvJ 13 juli 2017, nr. C-89/16), hoewel artikel 13, lid 3, c), van verordening 883/2014 zelf ook niet bepaalt dat geen rekening wordt gehouden met marginale werkzaamheden.

Artikel 14, lid 5ter van Verordening 987/2009 maakt ook geen onderscheid, naargelang van de aard van uitgeoefende werkzaamheid, zodat de regel dat geen rekening wordt gehouden met marginale werkzaamheden, ook van toepassing is op werkzaamheden waardoor de betrokkenen als ambtenaar in de zin van de verordening moeten worden beschouwd.

Het arbeidshof beslist bijgevolg niet naar recht dat geen rekening moet worden gehouden met het eventueel marginale karakter van eisers werkzaamheid als ambtenaar in België.

Wat het derde onderdeel betreft, kan een werknemer enkel worden beschouwd als een persoon die in twee of meer lidstaten werkzaamheden in loondienst pleegt te verrichten en aldus onder de werkingssfeer valt van artikel 13, lid 1, b), van Verordening 883/2004, indien hij gewoonlijk werkzaamheden in loondienst verricht op het grondgebied van meerdere lidstaten, wat inhoudt dat hij in die meerdere lidstaten doorgaans activiteiten van betekenis verricht en dus geen

activiteiten met slechts een marginale betekenis (Cass. 18 april 2017, AR P.14.1858.N).

Het arbeidshof beslist dus ook niet naar recht dat eiser onder de Belgische sociale zekerheid ressorteert, voor het geval zijn activiteit als ambtenaar in België en zijn andere werkzaamheden in België samen niet kunnen worden beschouwd als een marginale activiteit.

Het middel behoeft voor het overige geen toelichting.

*
* *

Op deze gronden en overwegingen besluit ondergetekende advocaat voor eiseres dat het U, Hooggeachte Heren en Dames, moge behagen het bestreden arrest te vernietigen, de zaak en de partijen naar een ander arbeidshof te verwijzen en te beslissen over de kosten als naar recht en, in ondergeschikte orde, voor zover nodig, de volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie:

- 1) Verzetten de artikelen 13, lid 4 van Verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels en 14, lid 5ter van Verordening (EG) n r. 987/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 tot vaststelling van de wijze van toepassing van Verordening (EG) nr. 883/2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels zich ertegen dat – ingeval een persoon voltijds werkt in loondienst in een lidstaat en daarnaast wegens op grond van niet bij mekaar aansluitende arbeidsovereenkomsten voor deeltijdse arbeid in de lidstaat waar hij woont, wordt beschouwd als met een ambtenaar gelijkgestelde persoon in de zin van artikel 1, lid 1, d) van Verordening 883/2004 – de prestaties die de betrokkene als met een ambtenaar gelijkgestelde persoon verricht in de lidstaat waar hij woont, in aanmerking worden genomen om de op de betrokkene toepasselijke nationale socialezekerheidswetgeving vast te stellen, als de prestaties die de betrokkene als met een ambtenaar gelijkgestelde persoon verricht, moeten worden beschouwd als marginale werkzaamheden?
- 2) Verhindert artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004 dat, met het oogmerk om in de situatie bedoeld in de hoger geformuleerde prejudiciële vraag vast te stellen welke nationale socialezekerheidswetgeving van toepassing is, rekening wordt gehouden met andere prestaties die de betrokkene in een andere hoedanigheid dan als met een ambtenaar gelijkgestelde heeft verricht in de lidstaat waar hij woont, om te bepalen of de prestaties die de betrokkene in de lidstaat waar hij woont, heeft verricht als met een ambtenaar gelijkgestelde, moeten worden beschouwd als marginale werkzaamheden?
- 3) Moeten de artikelen 13, lid 1 en lid 4 van Verordening 883/2004, in de hypothese dat de tweede hoger geformuleerde prejudiciële vraag negatief moet worden beantwoord, aldus worden uitgelegd dat zij toelaten dat de wetgeving van de lidstaat waar de betrokkene woont en als met een ambtenaar gelijkgestelde prestaties verricht, wordt toegepast op de betrokkene op basis van zijn gezamenlijke, enerzijds als met een ambtenaar gelijkgestelde en, anderzijds, in een andere hoedanigheid uitgeoefende werkzaamheden, als blijkt dat die gezamenlijke werkzaamhe-

den samen geen substantieel gedeelte uitmaken van de totale werkzaamheden die de betrokkene verricht in de lidstaat waar hij woont, enerzijds, en de andere betrokken lidstaat, anderzijds?

- 4) Verzetten de artikelen 45 en 48 van het Verdrag van 25 maart 1957 betreffende de werking van de Europese Unie zich ertegen dat, in de situatie bedoeld in de eerste, hoger geformuleerde prejudiciële vraag, de socialezekerheidswetgeving van de lidstaat waar de betrokkene wordt beschouwd als met een ambtenaar gelijkgestelde, wordt toegepast overeenkomstig artikel 13, lid 4 van Verordening 883/2004, als blijkt dat de wetgeving van de lidstaat waar de betrokkene als met een ambtenaar gelijkgestelde persoon wordt beschouwd en de wetgeving van de lidstaat waar de betrokkene continu zijn voltijds arbeid verricht voor een in die lidstaat gevestigd werkgever, afwisselend voor kortere perioden moeten worden toegepast op de betrokkene, doordat de betrokkene zijn als met een ambtenaar gelijkgestelde en eventuele andere activiteiten in die lidstaat niet onafgebroken verricht?

Antwerpen, 23 oktober 2020

Beatrix Vanlerberghe

Bij de indiening ter griffie wordt bij deze voorziening het exploit van betekening aan de verwerende partij gevoegd.